

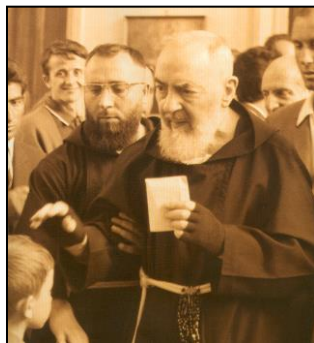
PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

12. rész – „Az engedelmisség gyermeke vagyok...”

A Szent Offícium elfogadta azt a javaslatot, hogy a San Giovanni Rotondó-i szerzetest Észak-Olaszországba küldjék, ám ez pillanatnyilag „helyi okok” miatt lehetetlen. A Rómából küldött bizottság titkárának levele – helyes álláspontokon kívül – rágalmakat is tartalmaz. Például az áll benne, hogy Pio atya ne engedje meg a híveknek „sebei csókolgatását”. Ezt a vádat a foggyai kapucinusok provinciálisa hártja el. Mint mondja, a pietrelcinai szerzetes mindig ujjatlan, fászliszerű kesztyűt visel, hogy eltakarja a kezén lévő sebeket, amelyeket soha nem mutatott meg a híveknek, nemhogy engedte volna őket megcsókolni. Részletes felvilágosítással szolgál a vád, illetve – a „megfigyelés” alatt álló szerzetes levelezésével kapcsolatban is. A Csodatévő Szűzanya kolostor előjárója a stigmatizált szerzetesnek címzett leveleket illetően betartja a szigorú cenzúrára vonatkozó római rendeletet.

A pietrelcinai kapucinus nyilvánvalóan nem tud a színpalak mögött zajló gonoszkodásokról, melyekben egyaránt részt vesznek papok és szerzetesek, püspökök és tudósok, egyszerű hívek és a Vatikán bizalmi emberei. Olyan ügy hullámszik Szent Ferenc alázatos követője körül, mely átcsap a kolostor falain, de még az egyházmegye határain is. A tét most már az Egyház szavahihetősége, ezért a hierarchia, hogy ne omoljon teljesen össze, önvédelmi mechanizmusokat keres. Gagliardi érsek epésen megjegyzi, hogy addig semmi baj nem volt San Giovanni Rotondóban, míg ez az ünneprontó barát oda nem került. Pio atyának szemére vetik, hogy „rémséges” módon gyóntat, meg hogy csodáknak vélt hamisságok tanúsítására bírja rá szerzetestársait. A viták és bírálatok középpontjában az a szegény sannói szerzetes áll, aki engedelmisségből leírhatatlan megalázásokat visel el, szeretetből pedig az imádságnak szenteli életét, hogy lelkeket mentsen meg a kárhózzattól. Azon van, hogy segítsen a közösségnek békességben növekedni, csakhogy ez a napi történések zűrzavarában utópiának tűnik.

Mialatt az ország Mussolini forradalmával van elfoglalva, a Szent Offícium csendes szobáiban a Pio atyával kapcsolatos intézkedéseket fontolgatják. Az Egyház meg van róla győződve, hogy a szerzetest el kell távolítani San Giovanni Rotondóból, a déli emberek sajátos jellemvonásaival, szenvedélyességével és minden különös jelenségben természetfölötti megnyilvánulást sejtő gondolkodásmódjával pedig nem kell törődni. Nagy hév és szenvedély jellemzi a delieket, e tulajdonságokkal főként akkor nem takarékoskodnak, ha valamelyik földijüket kell megvédeniük. Konokul védelmezik Pio atyát. Csatlakoznak hozzájuk azok is, akik egyébként támadják az Egyházat és az egyházi személyeket. A falu lakói már bizottságokat hoztak létre, és bármit megtennének az igazság győzelméért. Akit mindez közvetlenül érint, távol tartja magát az eseményektől. Mintha egy másik bolygóra repült volna a Gargano csúcsáról.

Hívei azt mondják, a fellegekbe emelkedett, becsmérőli pedig meg vannak győződve, hogy szemfényvesztés, kimódolt színjáték alanya. Egyre gyilkosabb indulatok csapkodnak Pio atya körül. Mikor 1923. május 31-én a Szent Offícium egy alapos vizsgálat befejezése után kimondja: arról bizonyosodott meg, hogy San Giovanni Rotondo kolostorában nem történtek természetfölötti események, a lelkek nemhogy megnyugodnának, ellenkezőleg, újra nekitűzesednek, és a viták még elkeseredettebbé válnak. A puskaporos hordót a Vatikán határozata robbantja fel, mely megtiltja a nyilvános misézést a pietrelcinai kapucinusnak. A tömeg nyugtalanná válik, és a polgármester kifejti: a közrend megóvása érdekében elengedhetetlen, hogy megtagadják Rómának az engedelmisséget.

A prefektus kifulladásra kéri a miniszter provinciális együttműködését, aki két malomkő között őrlődve, az isteni gondviselésre bízva magát úgy dönt, hogy visszaadja a stigmatizált szerzetesnek a nyilvános misézés jogát. A karhatalomnak igen nagy erőfeszítésbe kerül féken tartania a nyugtalankodókat, akik Pio atya védelmében benyomulnak a kapucinusok templomába. A fanatizmus nagy szócátát indít el. A vallási vezetők a veszélyes túlzások elkerülése érdekében a jelenlevőket a pápai tanítás nyomán arra intik, hogy legyenek elővigyázatosak, s ne tartsanak csodának olyan eseményt, melyet az Egyház nem vizsgált ki alaposan, és nem nyilvánított természetfölötti jelenségnek. Bizonyos körökben úgy vélik, hogy a Pio atyának tulajdonított csodák csak beteges elmék szüleményei, vagy pedig olyan jelenségek, melyek természetes úton is megmagyarázhatók. Mások durva szélhámosságról beszélnek, míg a legtöbben készek elhinni, hogy San Giovanni Rotondóban olyan dolgok történnek, melyekre nincs tudományos magyarázat, tehát Istennek kell őket tulajdonítani, akinek kezében a Pietrelcinából jött alázatos barát eszközül szolgál. Mindezen feltételezések közepette az egyházi hatóságok, melyek mielőtt a legapróbb csodatételért kezkeskednének, próbát és ellenpróbát kérnek a tudománytól. Rómában az emberek mérsékeltebb hangnemben ütköztetik álláspontjaikat. Higgadtan, komolyan, körültekintően elemzik a tényeket és a dokumentumokat. Egy régi mondás szerint a nép szava Isten szava. Ezt azonban az Egyház soha nem vallotta magáénak, mert ha így tett volna, mára már nem maradt volna több hely a mennyországban a szentek számára. Pio atya esetében a józan megfontoltság elenyész a középkorra emlékeztető, elkeseredett, bosszúszomjas csetepatéban. A kapucinus szerzetes-család tagjai eközben ügyesen lavíroznak a két véglet között, ám ezzel azt kockáztatják, hogy szigorú megrovást kapnak a Vatikántól. A Szent Offícium figyelmeztetése nagyon komoly dolog, nem szabad félvállról venni. Szegény szerzetes úgy érzi, elárulta az Egyház. Könnyekben tör ki...

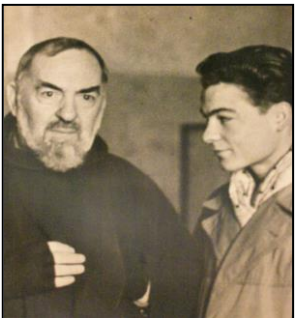
(.....folytatás következik)

„Meghallgatott imák...”

„Ha imáink meghallgatásra találnak, az olyan hitélmény, amely mindig megindít bennünket, mégpedig azzal, hogy igen különleges módon mutatja meg az isteni gondviselés szerető közbenjárását életünkben.

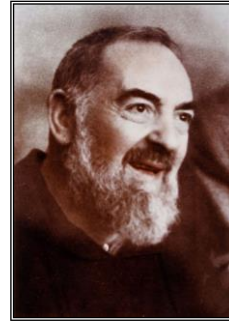
Minden egyes ima meghallgatásnak megvan a maga útja, és megvannak a maga szentjei, zarándoklatai, és feltételei is. Imáink megvalósulása Isten kegyelmének megnyilvánulása. Azonban mielőtt ez megtörténne, a misztérium elrejtőzik előlünk. Nem tudhatjuk előre az utat, sem pedig a feltételeket, nem tudjuk, mely szent kezébe került a közvetítés feladata, vagy hogy milyen áldozat, ima, vagy zarándoklat segíthet hozzá a kért kegyhez. Hogyan érhetjük mégis el? Hittel, alázatos és ugyanakkor merész erőfeszítésekkel, amelyekkel Isten kegyelmét és gondviselését kérjük. Amikor Isten vágyat plántál a szívünkbe, imádkozni kezdünk, hogy meghallgatásra találjunk. Ám gyakran láthatjuk, hogy imáink nem elegendők. Úgy tűnik, mintha saját erőnk nem lenne elégséges ahhoz, hogy imáinkat a mennybe juttassa, miközben a várt kegy utáni vágy egyre égeti a szívünket. Tehát keresünk valakit, aki a segítségünkre lehet, és azokhoz fordulunk, akikről tudjuk, hogy buzgóbb hívők, mint mi magunk, akik jártasabbak az imádkozásban és az áldozatok felajánlásában, ezért szorosabb egységben élnek Krisztussal, és gyökereik még mélyebbre nyúlnak Isten kegyelmében. Bízunk ezen jámbor lelkek segítségében, akik a legjobb hegyi vezetőkre hasonlítanak. Kockázat nélkül hozzáerősíthetjük magunkat kötelükhöz, és boldogan hághatunk a csúcsra. Ahogy Isten mindig újabb és újabb embereket áld meg azokkal a képességekkel, amelyek szükségesek a hegyi vezetéshez, mindig lesznek olyanok, akiknek a mások megsegítéséhez szükséges képességeket adományozza. A mi időnkben Isten ezen közvetítőinek egyike minden kétséget kizáróan **Pio atya** volt.

Hitbéli tevékenysége számtalan lelket vonzott San Giovanni Rotondóba. Nehéz időkben bármikor fordulhattunk hozzá tanácsért, gyakran írtunk neki, hogy problémáink megoldásáért imádkozzon, elmeséltük neki, ami a szívünket nyomta. Pio atya válaszolt, nyíltan vagy burkoltan, tanácsot és segítséget nyújtott. Válaszai általában igen rövidiek voltak, és tanácsait is néhány szóban foglalta össze. A mód, ahogyan segített rajtunk, az isteni gondviselésből eredt, ő pedig megmutatta, hogy sem része, sem érdeme nem volt a kegyek közvetítésében. A látogatásaim során és leveleim-

ben a Pio atya figyelmébe ajánlott számos eset közül egyszer sem kaptam valamely korábbihoz hasonló választ. Minden egyes esetre külön tanácsot, váratlan gyógyírt tartogatott. Válaszai sohasem voltak önkényesek. Mindig azt mondta, amit Isten kegyes gondviselése kívánt közölni általa, és ezért volt oly találó. Pio atya a gondviselés eszköze volt, a szó valódi értelmében, valamint avatott vezető a hit ösvényén, amely elvezet bennünket imáink meghallgatásához.”

(Részlet Madame Katharina Tangari: Történetek Pio atyáról című könyvéből.)

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/8.

Pio atya gondolatai erre a hónapra...

- Türelemmel kell lennünk mások nyomorúsága iránt, de még nagyobb türelemmel viseljük el a magunkét. Mindennapi hűtlenségeid közepette alázkodj meg, alázd meg magad mindig. Amikor Jézus meglát majd porig alázottan, kinyújtja feléd a kezét és magához emel.
- Különbség van az alázat erénye és a nyomorúság között, mert az alázat nyomorúságunk felismerése. Az alázat igen magas foka, ha nemcsak föl ismerem nyomorúságomat, hanem szeretni is tudom azt.
- Nem vagyok olyan jó, mint amilyennek az Úr teremtett, bár érzem, hogy nehezebb lenne gőgösnek lennem, mint alázatosnak. Hiszen az alázat igazság, és az igazság az, hogy én semmi vagyok, és mindaz, ami jó bennem, az Istené. De ezt a jót is gyakran tönkretesszük. Amikor valamit kérnek tőlem, nem arra gondolok, amit adhatnék, hanem arra, amit nem tudok adni, és ezért sok lélek szomjas marad, mert nem tudtam átadni nekik Isten ajándékát.
- Mi hát a boldogság, ha nem mindenféle jónak a birtoklása, amely az embert teljesen elégedetté teszi? De van-e valaki ezen a földön, aki egészen boldognak mondhatja magát? Biztosan nincs. Az ember akkor lenne igazán boldog, ha hűséges maradna Istenéhez. De mivel tele van bűnökkel, sohasem lesz egészen boldog. Csak a Mennyben található hát a boldogság! Ott nem fenyeget annak a veszélye, hogy elveszítjük Istent, nincs szenvedés, halál. Örök élet van ott, Jézus Krisztussal!
- Nézzünk előbb a magasba és aztán magunkra! A kék ég és a szakadék közötti végtelen távolság szüli az alázatot.
- Ha Isten elvonná tőlünk mindazt, amit adott, itt maradnánk rongyainkkal.
- Szeressétek és gyakoroljátok az egyszerűséget és az alázatot! Ne törődjétek a világ ítéleteivel, mert ha ez a világ nem mondana rosszat rólunk, akkor nem lennénk Isten igaz szolgálói.
- Isten gazdaggá teszi azt a lelket, amely előtte egészen levetkezik.
- Lelkiismeret-vizsgálat nélkül soha ne feküdjétek le aludni! Mindig gondoljátok végig, hogyan töltöttétek napotokat; gondolataitok irányítsátok Istenhez, ajánljátok magatokat és minden keresztényt az Ő oltalmába. Pihenéséteket ajánljátok föl isteni fenségének dicsőségére, és ne feledkezsetek meg soha őrzőangyalotokról, aki mindig veletek van.